

Akta, fröken kommer!

Jag gick i klass 8d och hade slimmade Puss & kram-jeans och satt i klassrummet med snedlugg och "var sur på fröken för att hon TVINGADE mig att slutföra uppgiften innan jag fick gå på rast!" Sedan gick jag till rökrutan och kom försent till nästa lektion och OM någon lärare sa något så hade jag "faktiskt LAGLIG RÄTT TILL RAST!" Sedan gjorde jag SO-stencilen, resten av tiden satt jag och låtsasjobbade. Att låtsasjobba går ut på att sitta kvar på sin plats utan att utföra något av värde för utbildningen. Man kan till exempel skriva "I love Kjelle I love Kjelle I love Kjelle" på ett rutpapper och sedan göra välgenomarbetade hjärtan runt texten. Grundtanken var att vänta ut tiden, att klockan skulle ringa så att man kunde hasa ut ur klassrummet och äta havrebol-lar. Högstadiets grundbult var att se till att få ut så mycket som möjligt och ge så lite som möjligt och ändå framstå som om man ville det motsatta.

DE ARBETSPLATSER JAG PASSERAR är klart inspirerade av högstadietänket. Det ser kanske lite annorlunda ut, man skriver inte "I love Kjelle" på rutpapper men man surfar in på arla.se och fixar inköpslistan till eftermiddagens tur till ICA Kvantum, man drar kopior på allsångshäftet till helgens kräftskiva och väntar ut tiden tills man får gå hem. Det är lite knasigt. Varför går dessa vuxna människor inte hem?! Därför att de låtsasjobbar, fortfarande, 20 år senare, fast nu heter fröken "enhetschef" i stället. Knäppt.

Senaste tiden har jag haft ett uppdrag på ett stort statligt företag. Min närmaste kollega Stina och hennes kolleger är oftast missnöjda: det är dålig interninformation, för hårda regler för traktamente, snåla personalfester, det är kass att man inte kan ta ut semester när man vill, för liten träningslokal etcetera. Det suger helt enkelt. De flesta kan sina rättigheter som ett rinnande vatten, ingen talar någonsin om skyldigheter. Stina har ett mixat uttryck av bitterhet och stolthet när hon beskriver att "hon ger sin tid till företaget". Jag gör samma jobb som Stina men upplever att "jag fått en chans att göra ett uppdrag för företaget". Jag är glad

och Stina är sur. Och Stina tycker att jag stressar henne. Hon vill hinna fundera några varv och HAR FAKTISKT RÄTT att ta ut kompedigt. Jag vill arbeta snabbare eftersom jag inte får några köttbullar på bordet om jag inte presterar och blir klar. Stina har mindre tidspress eftersom lönen kommer den 25:e oavsett vad hon gjort.

UR MITT PERSPEKTIV är anställdas rättigheter mums och manna, tjänstepension, telefon, kanske en dator och en ergonomisk arbetsplats. (Min egen arbetslokal skulle stängas med omedelbar verkan om arbetsmiljöverket sett den.) Jag har svårt att förstå den eviga klagosången. Johan, mitt ex, ringde och ville dela sin oro för att bli uppsagd ("fast facket går nog in och löser det") trots att han i så fall får tolv månaders betalt (en rättighet!). Jag fattar inte det självklara i att få betalt i ett år om man inte jobbar. Med en uppväxt i SSU och KU kan jag ju arbetarnas historia och tycker förstås självklart att man ska ha rättigheter. Men är det här systemet rimligt?

I Sverige finns 4,5 miljoner arbetande människor, utav dem är 3,5 miljoner fast anställda. Att ha fast anställda innebär stora kostnader och många skyldigheter för arbets-givaren: staten och privata företag. Men ger

fast anställning tillräckligt mycket lycka i förhållande till kostnader-na? Utvecklas man i den anställningsformen? Eller regredierar man till en butter tonåring? Gynnar det verkligen arbetstagaren? Eftersom 80 procent av er som läser det här förmodligen är fast anställda kanske ni har fattat något som gått mig förbi. Upplys mig gärna. Annars står jag fast:

Ropen skalla, korttidskontrakt till alla!

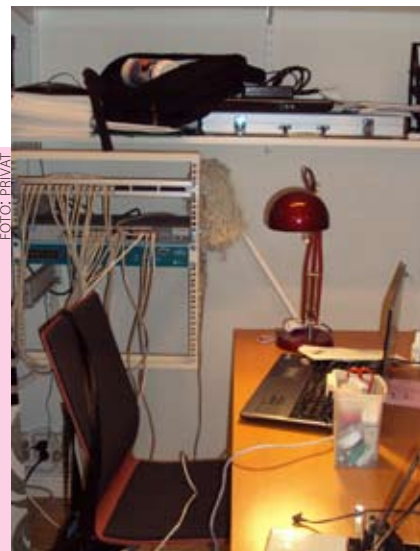
I alla fall till några. Kanske.

Ert eget högterspöke med vänsterideal. ■

*"De låtsasjobbar,
fortfarande,
20 år senare"*

Magdalena In de Betou

MAGDALENA IN DE BETOU, skådespelerska

MAGDALENAS privata arbetshörna.

Magdalena In de Betou

Ålder: 44 år. Född i Stockholm.

Familj: Maken Lars, 46 år, musiker och manusförfattare. Barnen Arthur, 18 år, Samuel, 15 år, och Sara, 6 år.

Bor: Södermalm i Stockholm.

Yrke: Skådespelerska, känd bland annat från TV-serierna *Cleo* och *Lite som du*, dramatiker, föreläsare – och krönikör i Hemtrevligt.

Aktuell: Som programledare i SVT1s dokumentärserie *Kysst av spriten*.

